

findes ogsaa optagne i det norske Komiteudkast. Dette Udcast er i det hele, ikke blot i Hovedtrækkene, men ogsaa i de fleste Enkeltheder, overensstemmende med Lovforslaget, om ikke altid i Reglernes Form, saa dog i de Virkninger, som de ere beregnede paa at frembringe. Paa en Del Punkter afviger imidlertid Komiteudkastet fra Lovforslaget ogsaa i Realiteten; bl. a. har det optaget flere Regler, hvortil ingen tilsvarende findes i Lovforslaget. Disse Afvigelser mellem de to Forslag ere dog ikke af anden Art, end at — som ogsaa den norske Komité har udtalt i de Motiver, hvormed den har ledsaget sit Udcast — den nuværende Overensstemmelse i Henseende til Forældelsesinstituttets Ordning i de to Lande i de fleste og vigtigste Punkter vil være bevaret, om begge Forslagene blive Lov. Hermed maatte Formaalet med det Samarbejde, som har fundet Sted, ogsaa i det væsentlige anses naaet. Selve Emnets Bestaafenhed fører med sig, at absolut Ensartethed ikke kunde paaregnes opnaaet. Forskellighederne mellem de to Landes Lovgivninger paa de mange Lovomraader, som en Forældelseslov dels griber ind paa dels berører, føre uundgaaeligt med sig, at Bestemmelserne i en saadan Lov ikke kunne blive helt igennem ens. Ligeledes stille de fattigste Forhold, som Lovens Bestemmelser skulle finde Anvendelse paa, sig ikke altid ganske ens i de to Lande. Under disse Omstændigheder maatte i det hele i Henseende til den Ensartethed, som med Nytte kunde tilstræbes i en Lov om det foreliggende Emne, Vægten mere komme til at ligge paa, hvad man kan kalde Emnets kommercielle Side, end paa de tekniske Detailler i det Apparat, ved hvilket de Virkninger, som Loven vil hjemle, skulle tilvejebringes og reguleres. Med Hensyn til dette sidste Punkt maa Nisjet om Ensartethed formentlig anses fyldstgjort, naar Virkningerne, der frembringes, blive væsentlig de samme. Det, som det vil have Interesse for en Mand i det ene Land at vide og kunne stole paa, er, at den Tid, inden hvilken han maa passe paa at gøre noget ved en Fordring, han har paa en Mand i det andet Land, om han ikke vil risikere at miste den, er den samme, som gælder overfor en indenlandsk Skyldner, og at det, han i saa Henseende maa gøre, hvis han ikke kan faa Fordringen betalt med det samme, ligeledes, borgerligt set, er det samme, som han vilde have at foretage over for en indenlandsk Skyldner: faa hans Anerkendelse eller rejse Forsøgning mod ham (hvis hans Bo er under Skiftebehandling, anmelde Fordringen i Boet). At det derimod f. Eks. er nøjagtigt

det samme procesuelle Skridt, der betegner Begyndelsen af et Søgemaal, kan der fra den Side set ikke ligge Vægt paa; det, en Mand praktisk talt har at gøre, naar han ser, at han sandsynligvis kommer til at indtale sin Fordring i det andet Land, er i Tide — o: uden at vente til det yderste Djeblit — at henvende sig til en Sagfører i dette Land; Resten bliver Sagførers Sag.

Lovforslagets enkelte Bestemmelser grupperes sig paa følgende Maade:

§ 1 angives i en indledende Sætning Genstanden for de Fristbestemmelser, der indeholdes i de efterfølgende Paragraffer, og Betydningen af de Frister, som disse foreskrive, navnlig Virkningen af Fristernes Udløb; tillige betegnes, hvilken Mening Loven forbinder med Ordene „forældes“ og „Forældelsesfrist“, hvoraf der i det følgende er gjort Brug. I Paragraffens andet Stykke gives Bestemmelser om, i hvilket Omfang Forældelse skal medføre Bortfald af Panterettigheder. Nogle yderligere Bestemmelser, som dels nærmere afgrænse Omraadet for Lovens Forældelsesregler, dels supplere, hvad der i § 1 er sagt om Forældelsens Virkning, samt angive, i hvilket Omfang Forældelsesreglerne skulle kunne fraviges ved privat Vedtagelse, ere udfødte til Slutningsparagrafferne (se henholdsvis §§ 16, 18 og 21; § 17; § 19).

§ 2 til 6 fastsættes Forældelsesfristens normale Længde for de forskellige Grupper af Fordringer. §§ 2 til 4 angive det Naremaal — tyve, tre og ti Aar — hvormed der skal regnes for hver Gruppe; §§ 5 og 6 angive Udgangspunktet, hvorfra de tre, ti eller tyve Aar skulle tælles. — De næste fire Paragraffer, §§ 7 til 10, hjemle for forskellige særlige Kombinationer en Forlængelse af Forældelsesfristen ud over den Længde, som denne i det paagældende Tilfælde vilde have ifølge de almindelige Regler i §§ 2 til 6.

§§ 11 til 13 udforme i en Række detaillerede Regler den Sætning, som er udtalt straks i Udkastets første Paragraf, at den Forsøgning, hvorunder Dom eller Fyldestgørelse skal kunne opnaas for en Fordring, maa være begyndt inden Forældelsesfristens Udløb. — § 14 giver for en særlig Kombination et Tillæg til Reglerne i de foregaaende tre Paragraffer om, hvad der skal gælde som Begyndelse af Forsøgning. — § 15 hjemles en ekstraordinær Forlængelse — betinget af det deri betegnede Skridt, der fra en vis Side set kommer til at fremtræde som et foreløbigt Surrogat, i en